

[Bertel Dahlgaard.]

var kommet ind på for benådning af de groveste forbrydere.

Jeg forstod iøvrigt, at det ærede medlem var særlig oprørt over, at jeg havde nævnt Bests løsladelse den 29. august. Jeg gjorde det, fordi dette tilfælde var symptomatisk for — hvad skal vi kalde det — den ubetænksomhed, som skiftende justitsministre har udvist med hensyn til tidspunktet for deres handlinger. Jeg gør det ærede medlem opmærksom på — og det viser, at det ikke kan være specielt ondskab fra min side — at hele befolkningen vistnok mener det samme, som jeg her har givet udtryk for.

Det ærede medlem fandt så frem til, at jeg af naturen skulle være meget mistænksom. Det kan jeg ikke tro er rigtigt, og det ærede medlem gav i og for sig selv beviset for det modsatte. Hvis jeg havde været mistænksom overfor det ærede medlem som justitsminister, tror det ærede medlem så ikke, at jeg nok kunne have fundet en anledning til at rette en forespørgsel til hende om hendes benådningspraksis, enten i finansudvalget eller andetsteds? Det ærede medlem ved jo, at jeg sommetider har spurgt om noget, der har ført til et ganske godt resultat for os begge. Derfor må jeg fastslå, at jeg med hensyn til disse 30 benådningskøn kun har kendt enkelte tilfælde, ja, måske kun et enkelt tilfælde, der har været fremdraget i et blad; jeg har ikke haft anelse om de 30 tilfælde, ligesom det er kommet frem fra alle sider, at man i hele offentligheden ikke har haft anelse derom.

Da det ærede medlem nu har rettet et par personlige bemærkninger til mig, må jeg måske til det ærede medlem sige en ting, som i og for sig viser, at jeg har en god tro om hende. Da det ærede medlem i en del af sin partipresse rettede så voldsomme angreb på den nuværende justitsminister, synes jeg, at det ærede medlem burde være trådt frem og navnlig overfor denne presse have gjort opmærksom på, at hun havde handlet ganske i overensstemmelse med samme praksis, og at hun var enig med justitsministeren. Det ventede jeg af det ærede medlem, og det viser min gode tro til hende. Jeg beklager, at jeg blev skuffet.

Aksel Larsen: Oplægget til denne debat er jo givet igennem den omfattende og tem-

melig voldsomme offentlige diskussion, der har været udenfor tinget, og gennem de udtalelser og redegørelser, der er fremkommet dels fra den højtærede justitsminister, dels fra mange andre, som enten måtte være forpligtede til eller følte sig kaldede til at give oplysninger og redegørelser om den hidtidige praksis og dens årsager. Af dette oplæg til folketingsdebatten er det fremgået, at ganske øjensynlig den aldeles overvejende del af befolkningen protesterede imod den hidtil fulgte praksis, medens man fra myndighedernes og fra justitsministerens side forsøgte at retfærdiggøre den, at forsvareren: Noget sådant er forsåvidt også forsøgt her i tinget i dag, men da man kom til konklusionerne, erklærede man fra alle sider, såvel fra justitsministerens — og dermed fra regeringens — som fra de forskellige partiers side her i salen, at denne praksis agter man ikke at fortsætte med, den vil blive ændret; man vil fremtidig følge de almindelige regler, når det drejer sig om strafnedsættelse, benådning, prøveløsladelse o. s. v., og ikke praktisere nogen forskelsbehandling af på den ene side krigsforbrydere og landsforrædere og på den anden side andre strafafsonere.

Dermed tror jeg man kan erklære sig tilfreds. Det giver ikke os, og jeg tror heller ikke, det giver befolkningen noget indtryk af, at der ikke kan have været noget at kritisere hidtil, tværtimod; men det er tilfredsstillende at konstatere, at resultatet i hvert fald bliver det her nævnte.

Det ærede medlem hr. Poul Møller sagde ved afslutningen af sin tale, at med det, vi her er blevet enige om, har folketinget gjort sin nytte. Det er vel den slags, der skal siges, og jeg kan ikke have noget imod, at det bliver sagt; men jeg kan alligevel ikke lade være med at korrigere det, for vi skal have det rigtige sagt. Det er ikke folketinget, hverken tinget som helhed eller dets enkelte partier, der her har opdaget, at man har fulgt en forkert praksis; og som siger, at nu må vi have den ændret; det er folket selv, der har optrådt på arenaen, da det fik en anledning, da det blev klar over, hvilken krænkelse af alle tilsagn og vedtagelser og af folkets retsbevidsthed der var sket gennem en årrække, og det er folkestemningen, der har bevirket, at man fra alle partiers side i folketinget og også fra regeringens side